

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

BİR
TAHTAMIZ
EKSİK

İBRAHİM HALİL İNCİK

İpekli mendil, geniş pantolon, bir beyaz gömlek, ayaklarına siyah ayakkabıydı istediğin. Belki de bir gün daha “yaşamaktı” isteğin.

ERVA KARA SÖYLEŞİSİ

Özgürlükten kastımız nedir? İsteddiği her şeyi yapabilmek mi? Sınırları aşabilmek mi? Ben özgürlüğün dışı bağlı bir olgu olduğunu düşünmüyorum. Bence eser sahibi her sanatçı içsel olarak zaten özgürdür. Aksi halde bir sanat eseri meydana getirebilmek için delirmiş olmak gerekirdi. Ya bütün sanatçılar delidir ya da özgürlük içlerindedir.

YASEMİN CEBECİ

Atalarımızın uyuduğu, bize ev olan topraklarımızda hırslarımız uğruna ağaçlarımızı keserken, daha yüksek daha büyük binalarda yaşamak dürtüsüyle tarlalarımızı betona boğarken distopya kentine dönüşmeye başlamıştık. Dünya beni yorduğunda dönüp içine sığındığım anılarımın kaleleri, artık yok.

İyi insan kötü insanı yenerdi, kötü insanın bıçağı olmasaydı. **BAYRAM ALKAN**

HAKKIMIZDA

BİZ KİMİZ?

Bir tahtası eksik olan birkaç kişi bir araya geldik. Öyle takılıyorruz. Siz de gelsenize!

NE YAPIYORUZ?

Dergi çıkarıyoruz. 2022 Ağustos ayında yayın hayatımıza başladık. Başlangıçta aylık olarak yayın yapıyorduk. Sonra “yav işimiz gücümüz var şunu iki ayda bir yapalım” dedik. 2023 yılında iki ayda bir yayın yapmaya başladık. Hala devam ediyoruz. Tahta atölye kategorimiz de var. Orada da daha yolun başındaki bir tahtası eksik olanlara yer veriyoruz.

NİÇİN YAPIYORUZ?

Böyle güzel oluyor.

İLETİŞİM

✉ iletisimtahta@gmail.com

📍 Neredeysek oradayız.

🌐 www.tahtafikiredebiyat.net

ISSN: 2980-325X

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE

Genel Yayın Yönetmeni

Uğur Ataş

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Kübra Ataş

Şiir Editörü

Muhammet Emin Sağır

Öykü- Kurmaca Editörü

Bayram Alkan

Düşünce Yazıları Editörü

Şevval Melda Boz

Görsel Danışman

Kübra Ataş

Son Okuma

Halime Koç

YASAL KONULAR

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

SAYIDA NELER VAR

ŞİİR

Üç Kadın Üç Yol	3
Bilal Çiçek	
Baba Kırmızı	4
Özgül Bilgiç	
Kips	5
Sophia Jamali Soufi	
Kabus	5
Sophia Jamali Soufi	
Duygularımı Gördünüz Mü?	9
Fatma Zülal Kılıç	
İnsan Bilinmez Meçhul	15
Ali Havan	
Sallanıyor Yılanlar Darağacında	20
Ergül Erdem	

DÜŞÜNCE YAZILARI

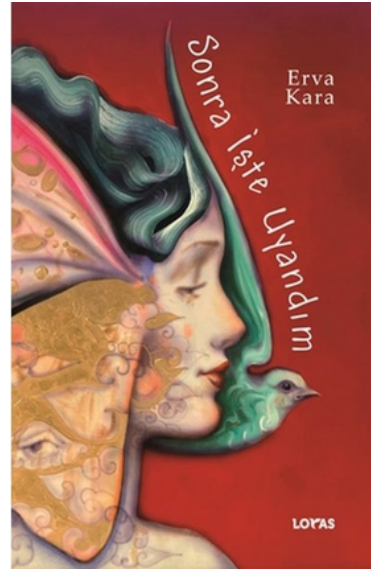
Güney'in Masum Çocuklarına	1
İbrahim Halil İncik	
Vakti Tamamlanmış Bir Mektup	18
Mine Nur Bozca	
Ruhun Bir Devin	21
Melek Zehra Balcı	

SÖYLEŞİ

Erva Kara- Uğur Ataş

13

ÖYKÜ-KURMACA

Masal Kentinden Distopya Kentine	6
Yasemin Cebeci	
Gizemli Sislerin Perdesini Aralarken	10
Fadime Kiremit	
Geri Dönen Mektuplar: Fotoğraflar ve Anılarımız	16
Çağdaş Özgün	
Yine Bekleriz	22
Başak Akyüz Tumba	
Gafil Gezen Şaşkın-2	24
Bayram Alkan	

GÜNEY'İN MASUM ÇOCUKLARINA

İbrahim Halil İncik

Bir gün daha “**yaşamak**” isteyen yalın ayak çocukların öyküsü bu. Keskin tellerin ötesinde hayatı bütün renkleriyle, neşesiyle yaşayan çocuklara öykünen; kendi gibi elleri, kolları, ayakları, yüzü ve bedeni olan çocuklar gibi bir gün daha yaşamak isteyen masum çocukların öyküsü. Hakkı olanı almak isteyen bir halkın çocukların kanlı gözyaşlarıyla yazılan yaşam öyküsü bu.

Allah, kullarını yaşamaları için yarattı. Samilere nice kutlu kişiler gönderdi. Samilerden İsrailoğulları ise kaderlerine ebadiyen leke çalacak olan kan ve gözyaşını yarattı. Bu işe de ilkin kendi karındaşlarından başladılar. Üstelik bu işlerinde de maharet gösterdiler. Öldürmeyi gayet iyi bildiler. En çok da kadın ve çocukları. Bir gün daha yaşamak isteyen çocukları.

Zaman, en fazla Güney'in Masum Çocukları için değerli. Çünkü yıkılan yuvalarda zaman geçmez, kulaklar feryatları işitmez, çekilen acılar dinmez. Bu öfke, bu katliam, bu tahammülsüzlük, bu bitmez tükenmez vahşet İsrailoğullarının ve onlara alkış tutanların sığınağı oldu. Zamanın değerini en çok son teknoloji bombalar ile bombalanmış evlerin enkazında nefes almak isteyen ve bir gün daha yaşamak isteyen Güney'in Masum Çocukları bilebilir.

Evvelce kimse dokunamazdı senin saçının tek bir teline. Şimdi öksüz kaldın çocuk. Şimdi saçlarına tozlar sinmiş. Yıkılan evlerin tozları. Gözlerinde korku, yüreğinde bir gün daha yaşama arzusu. "Hep böyle mi sürecektir?" der gibisin. Susuyor dilin fakat sisli gözlerin uzun uzun anlatıyor her şeyi. Sesin hani?

Şimdi sonsuz bir şefkat ile taa uzaklardan geldin sarılmak için. İpekli mendil, geniş pantolon, bir beyaz gömlek, ayaklarına siyah ayakkabıydı istediğin. Belki de bir gün daha "yaşamaktı" isteğin. Öyle yaralı bir serçe gibi sonsuz, derin uçurumlar vardı gözlerinde. Umudu arayan gözlerinde. Gözlerin hani?

"Baba neydi?" bazen koruyup kollayan bazen sarıp sarmalayan ama daima yanında olan, onunla güvende hissettiğin kimseydi. "Anne neydi?" ağlayan yavrusuna sarılan, onu şefkatle büyüten ve hep huzurun kendisiydi. "Kardeş neydi?" hep arkadaşındı, hep yalnızlığına çare ve dostluğuna ortak. Kabuslarına ve hülyalarına ve umutlarına sırdaştı. Baba, anne ve kardeş kimlerdi ve şimdi nerelerdeydi? Güney'in Masum Çocukları, şimdi soruyorum sana yanında yörende kimler var şimdi? Dostun, sırdaşın, karındaşın, huzurun, sıcaklığın, atan? Kimler kaldı yanında? Şimdi sözüm sana çocuk, madem Allah seni hür yarattı madem eski şan ve şeref günlerinin çocuğusun, atalarının mirası olan Ulu Mabet'in koruyucususun. O halde, ayağa kalk çocuk! Durma! Sana yaraşan kıyamdır her çağda. Çünkü sen bu davanın neferisin. Korkma! Çünkü İbrahim'in serçeleri yanında.

Bir gün daha
"yaşamak"
isteyen yalın
ayak
çocukların
öyküsü bu.

ÜÇ KADIN ÜÇ YOL

Bilal Çiçek

Kim olduğunu bilmeyen üç kadın
Üç yolun ortasında ellerinde taşlarla

İlk kadın

Eteğini yere vurdu ağır bir toz
Savurdu elini göğsüne doğru ağır bir toz
Tanrım neden susuyorsun dedi ağır bir toz
Toz yuttu kadın hakikat sus pus

İkinci kadın

Dişlerini gösterdi bir avuç kan
Gözlerini çevirdi göğsüne doğru bir avuç kan
Tanrım neden susuyorsun dedi bir avuç kan
Kan kustu kadın hakikat sus pus

Üçüncü kadın

İki elini boğazına doladı bir damla yaş
Sinesine vurdu göğsüne doğru bir damla yaş
Tanrım neden susuyorsun dedi bir damla yaş
Yağmur oldu kadın hakikat sus pus

Üç kadın

Bir ağır toz
Bir avuç kan
Bir damla yaş

BABA KIRMIZI

Özgül Bilgiç

Kan rengi çiçekli elbisem
Kireç kokan hanede, anne teninden geçen,
Kuşandık bayram havasında,
Çocuk edasıyla,
Elit elbise! İşte bu adî sokakta.

Durmadı bizde, üzerimize olduramadık.
Biz karşı komşular gibi hiç olamadık,
Kuşandık nidasız günleri,
Her defasında, her cefasında
Hırçın bir zehir oldu sözleri.
Hep ve yine,
Kızıl akşam üzeri, tam da ezan vakti
Gelmesin istedik o makus velî.
İşte yine Azrail olmuş bir deli!

Yılları heba ettik bir avuç kırmızıyla!
Kurumuş güller gibi döküldük hep bir yana.
Taa o yana, yanı başına!
Ve biz neden oradan gidemedik?
Baharlar vardı da biz mi göremedik?
Bu ateşli ejderhayı yalnız biz mi sevmedik?

Zorba sevdin, zorla sevdin,
Sevemedin eğreti dağının yamaçlarını.
Belki de sevmek istemedin?
Sanki biz değildik senin dengin?
Ah be kan rengi çiçekli elbisem.

KABUS

Sophia Jamali Soufi

Yalnız ölmek ya da yalnız yaşamak
Fark ne
Gölgeyle duvar arasında
Gülümsemeyi unutuyorsun
Güneşi unutuyorsun
Anıları unutuyorsun
Dört duvar seni kucaklıyor
Sen kendi içinde parçalanırsın
Kabuslar göz kapaklarının altında
gizleniyor
Yalnız ölmek ya da yalnız yaşamak
Fark ne...

KLİPS

Sophia Jamali Soufi

Geceleri oturuyorum
Rüzgarlar ve sessizlik arasında
Ağaçlar ve çığlıklar
Gölgeler ve yağmurlar
Ben uçuşla dolu bir kelebeğim
Uçuş
Buruşuk kanatlarıyla
Islak ve boş anılarla
Ama biliyorum
Derinlerde, karanlıkta ve fırtınalarda
bile
Umutlu kalmalıyım
Umutlu...

MASAL KENTİNDEN DİSTOPYA KENTİNE

Yasemin Cebeci

Gözlerimi açıyorum. Bir yanımda anneannem bir yanımda dedem var. Aralarında uyumuşum. İkisinin sıcaklığı içinde uyanıyorum. Balkondan bahçeye bakıyorum. Bahçenin sağında elma ağacı, sol başta ise incir ağacı var. Kafamı kaldırıncı iki dayımın kafa kafaya verip yaptıkları beş katlı binayı görüyorum. En büyük teyzemin evi ise sağ yanımda duruyor. Bir arada yaşadığımız bu yer, eskiden Antakya'ya şimdi ise Defne'ye bağlı Temiz Sokak. Çocukluğum bu sokakta ve sokağın sonundaki minik yokuştan bu saydığım evler arasında mekik dokuyarak geçmişti. Anneannem bahçesinde küçük bir bostanda sebzelerini yetiştirirdi. Bahçenin eve yakın tarafı ise çiçeklere ayrılmıştı. Sardunyanın çiçeklerini kopardığımda hemencecik fark edip beni azarlaması gözümün önüne geldi bile... Anneannem zaman zaman çocukluğunda kendisine anlatılmış olan, çok eski Antakya'nın yaşadığı deprem hikayelerini anlatırdı. Kendisi hiçbir büyük depremi yaşamamıştı fakat depremlerin yıkıcılığının izleri onun hafızasında toplumsal hafızadan beslenerek yaşama fırsatı bulmuştu. Deprem anlatıları, aslında gelecekte yeniden yaşanma olasılığı yüksek olan felaketlerin tedbirini salık veren öğütlerdi. Anneannem evin önündeki avluda oturup çiçeklerini izlemeyi severdi. Akşamları güneşi yolcu etmek için şimdiki Uğur Mumcu Bulvarı olan, Hanna Çayı'na kadar uzanan zeytin, elma, portakal, armut ağaçlarının olduğu bahçelerden ve geniş buğday tarlalarından yürürdük. Sonbaharda buğday başaklarının sarı tonları arasında kuzenlerimle oynadığımız saklambaçlar çocukluğumun en tatlı anılarıdır.

Akşamüstü denilen zaman dilimi, sıklıkla gün batımında dereye taş atmak ve dedemin kendisi gibi fötr şapkalı arkadaşları ile sohbetini dinlemekten benim dünyamda. Yaş aldıkça kendimi bu denli mutlu ve hafif hissettiğim sokağımın, mahallemin, şehrimin betona yenik düşmesini izledim. Tarlalar, bostanlar, bahçeler birer ikişer yerini müteahhitlere yaptırılan apartmanlara bıraktı. İlk farkındalıklarımı edindiğim yerler birer birer elimden kayıp gitti. Depremden çok önce betonlaşma, masal kentimi kemirmeye başlamıştı.

Gözlerimi açıyorum. Samandağ'da Aknehir Köyü'nde büyükbabamın evindeyim. Uyuduğumuz oda Asi Nehri kıyılarına uzanan bahçeye bakan, büyük avluya açılıyor. Uyanıp avluya çıkıyorum. Yüzüme portakal ve mandalina kokuları hücum ediyor. Beklenmedik bir mutluluk hissi kaplıyor içimi. Avlunun köşesindeki muslukta yüzümü yıkıyorum. Musluktan akan su, tertemiz dağ suyu... Sabah yürüyüşlerimize meyve ağaçları, sebze bostanları ve Asi'nin (Orontes) çağlayan suları eşlik ediyor. Dün gece yağın yağmurun sesiyle dedemin dua okuyan sesi birbirine karışmıştı. Bu sabah ise köyün sessizliği Asi'nin melodik sesi ile dinginlik ve huzur duygusunu tamamlıyor gibiydi. Aknenir Köyü'nün tepelerinden birinde Saint Simon Manastırı, birinde ise Şeyh Grabi Türbesi bulunur. Saint Simon aslında Samandağ ilçesine adını veren Stiliz bir rahiptir. Samandağ, Simon'un Dağı anlamından evrilmiştir. Babam manastırdaki havanın şifalı olduğunu söylerdi. Sanat tarihçisi akademisyen bir arkadaşımın öğrendiğime göre manastırın yapıldığı yerde değişik dönemlere ve uygarlıklara ait olan şifa merkezleri buluntuları varmış.

Zaten Saint Simon'da şifacı olarak biliniyormuş. İlginç olan, babamın çocukluğunda bizim köyde yaşayan birçok şifacı kadının olduğuna dair anlatıların da olması. Saint Simon Manastırı yıllarca harabe halde bakım beklemişti. Babam çocukluğunda, arkadaşlarıyla manastırdaki mozaik taşlarla nasıl oynadıklarını, yurt dışından gelen araştırmacılarla nasıl iletişim kurduklarını anlatırdı.

Köyün insanları zorda kaldıklarında ya da bir zorluğu geride bıraktıklarında Şeyh Grabi türbesinde adaklarını yapıp zengin fakir ayırmaksızın herkese hrısı dağıtırlardı. Adak zamanı çocuklar için bayramdı. Çocuklar türbenin etrafındaki ağaçların arasında buhur dumanları, kokuları eşliğinde özgürce koşuşturup, oyunlar oynardı. O çocuklardan biri de bendim... Adak bitip bulaşıklar yıkandıktan sonra babamla dağ kekiği toplamaya çıkardık. Babam bu dağlardaki otların yıllarca toplanıp ilaç yapımında kullanıldığını anlatırdı. Geçen yıllardan birinde türbe ziyaretimiz sonrasında mezarda adı yazan kişiyi araştırmaya karar verdim. İspanya'dan Anadolu'ya gelmiş olduğunu öğrendiğim bu gezgin bilge, onu burada yaşayıp ölmeye ikna eden değerli bir şey bulmuş olmalıydı. Antakya ve Defne taraflarına taşınmış olanlar deprem sonrası köydeki tarlalarına çekildiler. Aknehir gibi Samandağ'ın birçok köyü, distopyadan kaçan çocuklarına, hiç gocunmadan, kucak açtı.

Gözlerimi açıyorum. 7 Şubat 2023. Antakya'ya giriş yapar yapmaz yıkımın boyutları karşılıyor bizi. Enkazlardan kapanmış olan yollardan Defne Turunçlu Mahallesiindeki evimize ulaşmaya çalışıyoruz. Geri dönmek zorunda kaldığımız kavşaktaki enkazın başında beyaz kazaklı orta yaşlarda bir adam haykırıyor: "Allah'ım bize lütfen yardım et!". Yıkılan her binanın başında bir ateş yakılmış. Yakılan ateşlerin başında pijamalarıyla perişan insanlar ve enkazların arasından evlerine, sevdiklerine ulaşmaya çalışan arabalılar, çiseleyen yağmur... Bir distopyanın içindeyiz. Beyaz kazaklı adama yardım edebiliriz ama internet çekmiyor. İnsanları buraya nasıl çağıracağız? Telefon edelim ama operatörler iptal! Yoldaki tüm sahipsiz hikayelere şahitlik ederek onları çaresizce kendi kaderlerine terk ediyoruz. Kendimizi bildik bileli yürüdüğümüz yollardan, defalarca geçtiğimiz yerlerden, Armutlu'dan geçemiyoruz. Antakya gibi artık Armutlu da yok. Açık yollardan ilerlemeye çalışırken Uğur Mumcu Bulvarı'nda buluyoruz kendimizi. Çocukluğumun oyun alanına dikilmiş olan o tüm binalar, içindeki insanlarımızı da yutarak yok olmuş. Fransız yapımı eski köprümüz sağlamdı.

SONBAHARDA BUĞDAY BAŞAKLARININ
SARI TONLARI ARASINDA
KUZENLERİMLE OYNADIĞIMIZ
SAKLAMBAÇLAR ÇOCUKLUĞUMUN EN
TATLI ANILARIDIR.

Eski köprümüz restorasyon sonrası artık içselleştiremeyeceğim kadar bana yabancılaşmış olsa da yerinde duruyordu. Yenisi ise zarar görmüştü. Evet bizim mahalleye ulaşmayı başardık. Annem, babam ve erkek kardeşim arabayla güvenli açık bir alana gitmişler. Nasıl oluyorsa telefon kısa süreliğine çekiyor da onlara ulaşabiliyoruz. İçimize su serpiliyor. Bizimkiler heyecanlanıyorlar. Henüz gece yaşadıklarını anlatmadan, yolculuktan gelen çocuklarına kahvaltı hazırlama telaşına düşüyorlar. Kendileri yaşadıkları şoku atlatamamışken bize çay içirmek istiyorlar. Olanları inkâr edencesine küçük sevinçlerine tutunuyorlar. Antakya, Defne, Samandağ, Kırıkhan... Bağlantısı olan herkes birbirine ulaşmaya çalışıyor. Operatörlerin çalıştığı seyrek anlarda arama ve mesaj sesleri birbirine karışıyor. Bizim arka sokakta ilkokul arkadaşım Ulaş ve ailesi enkaz altındalar henüz ve akşamın zifiri karanlığında Tülay Abla'nın kardeşi için yaktığı ağıtlar yüreğimizde onarılmaz yaralar açıyor. Bu şehre ne olmuştu? Benim çocukluğumun masal kentine ne olmuştu? Güzelim benim niye böyle bir başına yalnız bıraktılar seni! "Doğunun kraliçesi", masal kentimiz Antakya'nın sesini duyan yok mu?

DÜNYA BENİ
YORDUĞUNDA DÖNÜP
İÇİNE SİĞİNDİĞİM
ANILARIMIN KALELERİ,
ARTIK YOK. DAHASI O
KAYITLARI
PAYLAŞTIĞIMIZ
DOSTLARIMIZ,
ARKADAŞLARIMIZ,
SEVDİKLERİMİZ
EKSİLDİ.

Deprem, çocukluğuma ait kayıtları yıktı. Fakat depremden çok önce başlayan bir yıkımdı bu aslında. Atalarımızın uyuduğu, bize ev olan topraklarımızda hırslarımız uğruna ağaçlarımızı keserken, daha yüksek daha büyük binalarda yaşamak dürtüsüyle tarlalarımızı betona boğarken distopya kentine dönüşmeye başlamıştık. Dünya beni yorduğunda dönüp içine sığındığım anılarımın kaleleri, artık yok. Dahası o kayıtları paylaştığımız dostlarımız, arkadaşlarımız, sevdiklerimiz eksildi. Depremden bir gün sonra yollara düştüğümüzde arabada uyuya kaldığımda bir rüya gördüm. Rüyamda insanlar vardı, bir sürü insan... Hepsi mutlu, cıgılcık cıgılcığa eğleniyorlar, derelerde yüzüp şakalaşıyorlardı. İçlerinden biri bana dönüp "Biz bu topraklarda çok mutlu yaşadık, size ne oldu böyle?" dedi. Anlık bir farkındalıkla bu insanların dedelerimiz, ninelerimiz, atalarımız olduğunu anladım. Onların sevgileri, neşeleri, mutlu anıları, sevinçleri, bereketli sofraları topraklarımızın hafızasında yaşıyordu. Onların hatıraları bize yardım edebilir mi? Çocukluğumun masal kentini geri istemek yalnızca nahif bir iyimserlik hali mi? Giden canlarımızı geri getiremeyiz. Giden canlarımızın huzur içinde uyumalarını sağlamalıyız. Masal kentimizi yeniden kurabilirsek, unutmazsak, en başa dönebilirsek topraklarımız belki huzur bulabilir.

DUYGULARIMI GÖRDÜNÜZ MÜ

Fatma Zülal Kılıç

Neredeler?

Nereye saçıldı gülüşlerim?

Bilen varsa söylesin, gidip getireyim.

Bilmediğim hangi diyârlara gitti acaba ağlamak

Oysa beni hiç bırakmazdı, peşimden gelirdi koşarak.

Bulamadım yine koyduğum yerde hüznümü,

Yanı başımdaymış meğer, kapatmış gözümü.

Hep ihtiyacımız olan şey, hani mutluluk?

Bulamadık onu bir türlü, elde kaldı yorgunluk.

Bir daha karşıma çıkma dost görünümlü öfke!

Seni görmek istemiyorum baktığım her yerde.

Gitti, bir daha gelir mi bilmem şaşırmak.

İç içe geçmiş karmaşaydı bu ve sonunda uyanmak.

Yatıyor işte öylece aman uyandırmayın korkuları,

Uyanırsa bertaraf eder, yener tüm duyguları.

Meçhul bir yerde duruyor güven.

Uğramadı hiç yanıma, nerede bilmem.

Baktı bana köşeden ve üzüldü endişe,

Zihnimdeki sorulara cevap veremedim, kaldı öylece.

Belki de tek gerçek duygudur hissizlik,

Hepsi bir yana dağıldı en sonunda kaldı çaresizlik.

GİZEMLİ SİSLERİN PERDESİNİ ARALARKEN

Fadime Kiremit

Sessizliğin hüküm sürdüğü eski bir kasabada, her sabah sisler yavaşça yükselirdi. Evlerin arasından sızan ince sis, her şeyi bulanıklaştırır, görüşü sınırlardı. Kimi insan bu sisleri korkutucu bulurken kimileri içinse de bu sisler, gizemli bir dünyanın kapılarını aralardı. Pencere aynıydı ama herkesin gördüğü şeyler farklıydı çünkü gözler ve düşünceler farklıydı esasen. Bir sabah, kasabanın en genç sakinlerinden biri olan Liam, sislerin ardındaki sırları çözmek için kararlı bir şekilde evinden çıktı. Adımlarını sessizce atan genç adam, sislerin yoğunluğunda ilerledikçe, kendisini bilmediği bir diyara doğru yol aldığını hissetti. Biraz da korkuyordu aslında çünkü bilmediği yerlere gidiyor ve başına neler geleceğinden de habersizdi. Bir açıklıkta durduğunda, karşısında devasa bir ağaç gördü. Bu ağacın dalları, sisin içinde dans ediyor gibiydi. Liam merakla ağaca yaklaştı ve bir dalın üzerinde oturmuş, minik bir kuş gördü. Kuş, ona doğru bir şarkı mırıldanıyordu sanki. Liam, bu mistik manzarayı hayranlıkla izlerken, nerede olduğunu unuttu ve bir anda başı dönerek olduğu yere düştü. Kalktığında ise aynı yerdeydi halen ama etraf biraz daha aydınlıktı sadece. Karşısında gördüğü kuş konuşmaya ve bir şeyleri anlatmaya başlamıştı birden;

İyisin iyisin, merak etme. Sadece biraz merakın dolayısıyla bayıldın o kadar. Eee, buralara gelmek kolay olmadı değil mi? Büyük bir cesaret istiyordu daha doğrusu ve sende cesur olduğunu gösterdin yaptığınla. Burası böyle bir yer işte. Yer yer beyazlıklar içerisindeyken bazen de karanlığın hüküm sürdüğü zamanlar da oluyor. Bak ne dicem, sen buraya merak ettiğin için geldin ya eğer merak etmeseydin ve bizi o pencerenin arkasında izlemeye devam etseydin şu an burada olmayacaktın ve bu içindeki merakla yaşayacaktın. Ne kadar farklı değil mi? İnsanın içindeki merakı gidermeden bir hayat sürmesi ve bunun da farkında olamaması. Doğru, farkında olduğun an sorumluluk alman gerektiği gibi harekete geçmen de gerekir aynı zamanda. Yaşanma ihtimali olanların içerisinde yaşantı sürüyoruz diğer yaşayacaklarımızı göremeden, merak edemedi ve isteyemedi. İnsanın da yaşamaya cesareti olmalı değil mi? Cesareti sadece fiziksel olarak da algılama ha, farklı alanlarda da tezahürü var. İnsan, bir şeyleri tartışırken de hep kendi düşüncelerinin önemli ve doğru olduğunu düşünür. Ha, evet doğru olabilir ama yanlış olmasına tahammülü yoktur ve haksızlığın cesaretini de gösteremez aynı şekilde. Karşı tarafında kimlerin olduğunu unutarak belki de karşı tarafı artık duymayarak sadece kendi düşüncesinin içinde yüzerek bir şeyleri göstermeye çalışıyordur. Karşıdaki, sözünü bitirmeden kendi söyleyeceklerini düşünme durumları da olabilir ama işte bu durum gerçek tartışma ortamını ve konuşmayı içermez o var. Kendi içinde kendi kendine yaşanan hallerdir sadece. Tabi, biz dışarıda olan durumlara şahit oluruz ama çoğu şey de insanın içinde yaşanıyor. Ama dışında olanlar da içinde olanların yansıması değil mi ki zaten? Biz gören gözleriz, bize sunulan yaşantıdan bir karedir aslen. Biraz çok konuştum biliyorum ama buraya gelen nadir insanlardan birisin ve sanırım biraz da bizim konuşma isteğimiz gelmiş. Eee, kolay mı insansız bir yaşam ve muhabbetsiz bir hayat?

Liam, yaşananları şaşkınlıkla karşılıyordu ama hemen de alışmıştı çünkü böyle gerçeküstü durumları okumayı ve izlemeyi seviyordu. Kendi hayal dünyasında da böyle bir yer kuruyordu, çok da üzerinde durmayarak gezinmeye devam etti ve kuşun söylediklerine de bir şey diyemedi. Onlar da insansız bir hayatta insana dair bir şeyleri göstermeye çalışıyorlardı, ne de olsa onlar üstten bakıyorlardı çoğu şeye. Sonra ayağına bir şey takıldı ve yere düştü birden. Gözünü de anlık olarak kapattığı için bir an duraksamak zorunda kaldı. Ortam yine değişmişti, bu kez de karanlık bir yere gelmiş ve sadece iğne ucu gibi bir ışık huzmesi vardı. Bir an kör olduğunu da düşünmedi değil ama gördüğünü biliyordu. Kendi düşüncelerinin arasında geziyor gibiydi. Yer yer karanlık yer yer de aydınlıklara çıkan bir yolculuk. Bu kez de karşısında bir silüet belirdi ama ne olduğunu da anlayamamıştı ve o da kalın bir ses tonuyla konuşmaya başladı;

Aydınlık yerden çıkınca afalladın değil mi Liam? Tabi, alışınca böyle oluyor. İnsanın “konfor alanından” çıkması ve bir şeyler yapmaya niyet ederek başlaması ne kadar da güzel değil mi? Sen de bunu görüyorsundur hayatında. Bu yerler bir zamanlar yabancı iken şu an sen buradasın ve neler yaşayacağını da bilmiyorsun. Şimdi de tanıdık yerlerden biri haline geldi senin için. Bekliyoruz bir şeyleri hayattan ve bu beklentilerimiz yaralıyor bizleri de en çok. Çünkü orada da bir istek ve ihtiyaç var. Hayatın belirsizliği içerisinde yaşamaktan yorulmuşuz. Her şey belli olsun istiyoruz ama hayat bunu bize vadetmiyor ki. Gelmeden önce her şey belirli ve kesin olacağı söyleneşeydi neler olurdu hiç düşündün mü? Sıkılırdık. Net söyleyeyim yani sana. Kendi içimizde biriken o yeteneklerimizi, içsel dünyamızı gösteremezdik çünkü her şey belli! Kaygılanıyoruz ama bunlar normal çünkü bize “ilerle” diyor bir nebze de. Tehlikedesin çalış ya da bir şeyler değişiyor anlamaya çalış der gibi bizi oradan alıp daha iyi bir versiyonumuza taşıdıkları gibi de daha iyi bir yere getirmekteler. Kendimize baktığımızda da hem zerre kadar küçüğüz bu dünyada hem de bu alemin özüyüz aslen. İnsan bunu fark etse kendisinin ne kadar önemli bir varlık olduğunu görürdü. Varlığıyla dünyada neleri değiştireceğinin de idrakinde olurdu. Mesela sen, varlığınla hem bizim içimizde biriktirdiklerimizi konuşmaya davet ettin hem de kendin için bir şeylerin değişmesine vesile oldun. Ne kadar önemli bir şey bu.

Liam, konuşan silüetin sözlerini düşündü ve içinde bir yerde onun haklı olduğunu hissetti. Yaşamın belirsizliği ve bekleyişin yarattığı kaygılarla devam etmek zor olsa da bir yandan da bu başarıların insanı geliştirdiğini ve içsel güçlerini keşfetmeye teşvik ettiğini söylüyordu bir bakıma. Bunları kendisi de bazen düşünüyordu ama sesli olarak birilerinden duymak ona kendisini farklı hissettirdi. Sanki olan tüm bunlar, kendi kendisinin düşüncesi ve kendiyle konuşmasıydı. Yaşadığı durumlar gerçeği ayna gibi yansıtıyordu her şeyi ile.

Sonrasında ise ilerlemek için birden hareket etti ama o an yataktan düştüğünü anladı. Çünkü uyuyordu ve bunların hepsi rüyaydı. Rüyadayken gördüklerinin etkisinde kalarak bu düşme durumlarına alıştı ama biraz da canı acımişti bu kez. Bu kadar uzun süren rüya olur muydu bilmiyordu ama kalkar kalmaz dışarıya baktı ve sisli hava halen aynıydı. Koşarak oralara gitti ve merakla sisin içerisine daldı. Ama beklediğini bulamamıştı çünkü yaşadığı şeyi rüya aleminde kendisi yaratmıştı. Böyle şeyler gerçek hayatta olamayacak kadar hayali ürünlerdi ama düşünmeden de edemedi. Her şeyi hatırlıyordu da.

Daha sonrasında ise sobasına odun atarak üzerine çayını koydu ve dışarıda soğuk hava hakimken ve içerisinde ise merakla cevaplanmayı bekleyen soruların eşliğinde çayını yudumlamaya başladı. İlk defa bu kadar uzun zaman sonra uzun bir rüya görmüştü ve cümleler hala hatırlıydı. Kendi uçurumlarına bakmıştı orada çünkü hayatın içerisinde bunları hep düşünürken bir türlü o yoğunluğun ve yorgunluğun arasında durup çözümlemeye fırsatı yoktu. Yavaşlayarak bir şeyleri halledecekti. Zihin gökyüzünden bile genişti ve bu sorulara da cevap aranması gerekti. Gökyüzündeki ışıkların altında, Liam kendi dahili sesini dinlemeye devam etti. Belki de bu an, onun için bir dönüm noktası olacaktı. Kim bilir, olaylarla dolu bu macera, ona daha büyük bir anlam ve amaç kazandırılabilirdi. Yolculuğunun sonucunun nereye varacağını bilmesi gerekemeyebilirdi; belki de önemli olan, kendisini bu süreçte adanmak ve onun tadını çıkarmaktı. Hayat, gerçek amacı ve amacını bulma yolculuğunda herkese özgü benzersiz deneyimlerini sunuyordu.

ERVA KARA SÖYLEŞİSİ

Erva Kara - Uğur Ataş

Öncelikle nasılsınız, yazın dünyanızda işler nasıl gidiyor?

Merhabalar efendim, iyiyim çok teşekkür ederim. Yazın dünyamda işler kendi halinde. Yazıp yazıp kenara koyduğum bir süreçten geçiyorum bakalım arzı endam etmek isterlerse yine dergilere başvuracağız.

Bir edebiyatsever olarak alanınızın kurmaca ve öykü olduğunu nasıl fark ettiniz? Bu farkındalığı size kazandıran bir dönüm noktası oldu mu?

Ben çocukluğumdan beri yazmayı severim. Öğretmenlerimden de hep takdir görürdüm. Birçok türde yazdım; denemeler, şiirler, hikâyeler... Yıllar sonra misafiri olduğum ortaokul Türkçe öğretmenim bir öykümü saklamıştı. Sanırım bunu fark etmek benim için dönüm noktalarından biri oldu. Öykü bir okur olarak da en sevdiğim tür. Hayat gürül gürül akan bir ırmak iken bazı anlarda durup bir ağacın rüzgârda dans edişini seyredersiz, bir çocuğun gülümseyişini, bir kuşun kanat çırpışını, gökyüzünden inen yağmur damllarını... Öykü, işte o ansızın durup baktığımız ve aslında yaşadığımızı derinden duyumsadığımız anlar gibi geliyor bana.

Kendi
beğenmediğim ve
bir zemine
oturtamadığım
öyküyü okur neden
beğensin?

Yazarlık özelinde değerlendirirsek sizce sanatın ideolojisi var mıdır? Sizce sanatçı tam anlamıyla özgür olabilir mi?

İdeolojiyi dar anlamıyla düşünürsek bence sanat hiçbir ideolojiye kurban edilmemelidir. Lakin geniş anlamıyla baktığımızda sanatın elbette ideolojisi vardır ve olmalıdır da. İdeoloji, sanatı muhataplarınca hiçbir karşılığı olmayan imgelem yığını olmaktan kurtarır. Bu bağlamda özgürlükten kastımız nedir? İsteddiği her şeyi yapabilmek mi? Sınırları aşabilmek mi? Ben özgürlüğün dışı bağlı bir olgu olduğunu düşünmüyorum. Bence eser sahibi her sanatçı içsel olarak zaten özgürdür. Aksi halde bir sanat eseri meydana getirebilmek için delirmiş olmak gerekirdi. Ya bütün sanatçılar delidir ya da özgürlük içlerindedir.

Öykülerinizi oluştururken nelerden besleniyorsunuz?

Hayatın kendisinden besleniyorum. Yaşadığım bir anla başlıyor bütün hikâyelerim. Sonra o anı o kadar çoğaltıyorum ki içimde bir kurmacanın içerisine sığdırmak için çalışmaya başlıyorum.

Öykülerinizde yer yer göze çarpan mistik - tasavvufi kişi ve olayların hayatınızla ve deneyimlerinle bir bağı var mı? Bu konuda bizimle paylaşmak istediğiniz bir yaşantınız var mı?

Çocukluğum tasavvufi hikâyeler, peygamber kıssaları dinleyerek geçti. Hâliyle yazdıklarımı da çocukluk hikâyelerimle taçlandırıyorum diyelim.

Bazı öykülerinizde geçen Kara Dağ figürünün kaynağını bizimle paylaşmak ister misiniz?

Kara Dağ aslında bir metafor. İlk beş öyküyü birbirine bağlayan ortak mekân. Bazen gerçek bir mekân bazen Kaf Dağı gibi masalsı. Lakin hep orada duran, sırtımızı yasladığımız bir dağ... Kara Dağı nasıl isterseniz öyle değerlendirebilirsiniz daha fazlasını okura bırakmak istiyorum.

Eğitimci kimliğiniz ve yazar kimliğinizin birbiri ile ilişkisi nasıldır? Birbirlerine artı ve eksileri var mıdır? Kısaca bizimle paylaşmak ister misiniz?

Eğitimci olmak her gün yüzlerce çocukla iletişim halinde olmak demek. O nedenle bence her iki kimliğim de kol kola girip yürüyorlar bu yolu. Aslında bakış açısına göre değişir lakin bu benim için bir fırsat. Çünkü çok sayıda hikâye potansiyeline tanıklık ediyorsunuz.

Elbette o potansiyeli keşfetmek için yaşama dikkat kesilebilmek gerekiyor. Bazen mesleğin getirdiği yoğunluklar arasında maalesef kaçırdığım anlar oluyor. Onlar için bazen hayıflanıyorum.

Kendinizin bir okuru olsaydınız, kendinize yazarlıkla ilgili yönelteceğiniz bir eleştiri olur muydu?

Kendimin okuru oluyorum zaten, kendimin okuru olmadan yazdığım hiçbir öyküyü okura sunmuyorum. Kendi beğenmediğim ve bir zemine oturtamadığım öyküyü okur neden beğensin? O sebeple yazdıklarımı biraz nadasa bırakmayı, ilk duygusu geçtikten sonra okur gözüyle okumayı ve gerekli düzelteleri yaparak metni tamamlamayı tercih ediyorum.

Öyküyle ilgili gelecek planlarınızdan bize bahsetmek ister misiniz?

Yazmaya devam etmek...

Çok teşekkür ederiz.

Beni böyle güzel ağırladığınız için teşekkür benden efendim...

İNSAN BİLİNMEZ MEÇHUL

Ali Havan

Titrek bir ışıktır hayat feneri
Karanlık mekâna kurulur insan
Acıyı perçinler keder çemberi
Derdi küfe eyler zor olur insan

Hayaller uçamaz kırık bir kanat
Sırtında taşınmaz yüktür kâinat
Hayat dert cebinde köstekli saat
Vakitli vakitsiz kurulur insan

Yollar çetrefilli yollar ipince
Hasretlik zamanı sayar kendince
Bir yanı hep çocuk kalır gidince
Babası ölünce yorulur insan

Felek gam yayını gün olur gerer
Tüm çıkmaz yolları önüne serer
Alev bahçesinden gonca gül derer
Ateşe düşmeden kor olur insan

İnsan zor bilmece insan muamma
İhtiras peşinde bir derin humma
Cevabı içinde saklıdır amma
Garip bir hal üzre sor' olur insan

Ölümü düşünmez korkar kabirden
Bazen yoldan bıkar bazen seyirden
Aynaya bakınca irkilir birden
Şaşar kendisine hor olur insan

İnsan gün gibidir uzar kısalır
Gam örsü dövdükçe şeklini alır
Dünyalık hevesler hep yarım kalır
Mezara konunca durulur insan

GERİ DÖNEN MEKTUPLAR: FOTOĞRAFLAR VE ANILARIMIZ

Çağdaş Özgün

Dün bastırdım fotoğraflarımızı. Kaç kere söylemiştin “Bastır şu fotoğrafları” diye. Ne zaman dinledim ki seni? Gerçi ben, neyi dinledim ve yapabildim ki hayatım boyunca? Zordur ben olmak. Varlığım, yedi bitirdi benliğimi. Umarım sana dokunmadım hiç. Gerçi sen yoksun artık, yazdığım mektuplar da geri dönmeye başladı; olsun. Kağıtlardan başka nereye anlatacağım bunları?

Fotoğraflarımıza bakmak hüznülendirdi beni. Aslına bakarsan, senden sonra hüzün hiç geçmedi yaşantımdan. Seninleyken de hüzünlüydüm ama nasıl anlatsam, sen vardın yanımda. Fotoğraflarda hoş bir aura var. Umut var. Ne güzel anlar geçirmişiz seninle. Keşke tekrar dönebilsem o anlara veya yarın tekrar yaşasak aynı şeyleri. Zamanın üzerimde hissettirdiği baskıyı yansıtmıyordum sana. İnsan kendini bilir ya, işte fotoğraflarda da saklı bir şey var aslında. İçimdeki umutsuzluk ve sana sahip olma şansı arasındaki o duygu. Bir boşluk. Keşke tekrar seninle dolsa o karanlık.

Fotoğrafların kendi öz etkisinden midir nedir zihnim, bulunduğumuz mekanlara döndü hemen. Seninle yaşadığımız anlardaki o hisler belirdi içimde. Ben her zaman, çok seviniydim seni gördüğüme; deniz kenarındayız, güneş batıyor. Birbirimize sarılıyoruz. Güzel kapıların önünde fotoğraf çekiliyoruz. Senin gülüşün hep aynı. Aklımda da aynı ya gülüşün; çok severdim gülümsemeni, bir de, sarılıyoruz. Özlem dolu, sahiplenmiş. Yaklaşıyoruz da birbirimize. Ben her zamanki gibi gülmek için zorluyorum kendimi. Sende ise hayata karşı zafer kazanmış bir ruh hali mevcut. Güçlüsün. Kendi aramızda yaptığımız ufak tefek, sanatsal fotoğraflar da çıktı filminden. Gerçeklikle hayal gücünün bir araya geldiği o anlar; çok güzel bir modeldin sen biliyor musun? Her yere seni yerleştirirdi aklım.

En çok elimden tutuşunu özlediğimi fark ettim fotoğraflara bakarken. Sana birkaç tanesini de gönderdim fakat mektup tekrar geri geldi. E tabii, fotoğraflar da içinde. Keşke senin istediğin vakit bastırısaymışım fotoğrafları. En azından, sende de dururlardı. Belki de atardın hepsini, bilmiyorum. Dediğim gibi, ulaşmak imkânsız artık sana. Belki gönderdiğim anılar bir şeyler canlandırır umuduyla göndermişim o mektubu. Geçenlerde arkadaşım “Yazmayacaksın da ne yapacaksın?” diye sordu. “Yani sevdiğini belli etmeyeceksin de ne yapacaksın diye soruyorum.” dedi. Doğru söyledi bence ama belki, son mektubum olur. Yine de yazıyorum. Belki görürsün bir yerlerde. Belki kapıda kalır uzun süre. Eve döndüğünde açarsın. Bilmiyorum.

Bir de biri geçmiş bizi. Kim, hatırlamıyorum. Kanepedeyiz. Senin elin benim başımda. Ben sarılmışım sana. Sabah olsun istememiştik ya, o gecenin gündüzü sanki o fotoğrafı.

Görüntüler, kişileri çekildikleri anlara götürseler de sanki, zamanı dizme konusunda başarısızlar. Unutuyorum artık neyi ne zaman yaşadığımı. Sırası karışıyor anıların. Aklım mı yitiyor, anlamıyorum. Ne güzeldi senin aklın. Her şeyi hatırlardın. Hani kimisi kiminin kolu olur, bacağı olur. Sen de aklımdın benim. Keşke sen söylediğinde bastırısaymışım fotoğrafları; umarım o sevdiğim, fotoğraflarda duran gülüşü hep taşıyorsundur üzerinde. Tekrar görüşebilmek isterdim. İyi ol.

VAKTİ TAMAMLANMIŞ BİR MEKTUP

Mine Nur Bozca

Hikayemiz de kendimiz gibi oluyor. Nasıl görüldüğüne şöyle bir bakıp esasında ne olduğuna dalıyoruz ve aslının özüne iniyoruz. Kendi hikayemize bakınca günün çoğunda diğerlerinin nasıl görebileceğiyle alakadınız. Bir sorun çıktığında hemencecik kendimize sarılıyoruz. Sorunu çözmek, sorun için endişelenmekten aklımıza gelirse bir ara çözümü aramaya, kaynağına iniyoruz.

Kimi zaman çakıllı bir sahilde oradan oraya konup taşların arasında üzerine konduğumuz taşlardan daha büyük olmayan midemizi dolduracak kırıntılar arıyor olsaydık ne kolay olurdu özümüzü bulmak da, birbirimizi sevmek de. Dalgalar sahildeki çakıllarla buluştukça etrafa sıçrayan su damlacıklarıyla serinlerdik. Birbirimize kendimizi beğendirmek için afili kelimeler aramazdık. Kendi kalbimize cömert olmak için stratejiler geliştirmez buna ihtiyaç bile duymazdık.

Bulduğumuz parlak taşları birbirimize hediye ederdik. Bırak yaşamak kaygısını, doğanın içimize üflediği yaşamak armağanının bile farkında olmadan bir ömür sürerdik.

Bu sakın sakın harflere, cümlelere dönüşen mürekkep izlerinin peşinden bakınca hayat çok huzurlu duruyor. İçinde ilerlerken ürktüğüm çok vakit oldu. Ürktüğüm halde sana doğru adım atmak, senin de ürktüğünü görmek yalnızlık buzullarına su buharının yumuşak ve hissedilmez dokunuşuyla yalnız kendim kalana kadar zaman içimde erimişti.

Şimdi bu zaman içinde kendime kadar erimeyi anlatmaya nereden başlasam bilemiyorum. Birbirimizin derinliklerine indikçe hikayemizin çok eskimize dayandığını keşfettik.

Seninle ilk tanıştığımız günlerin ardından senin hakkında çok düşünce ürettim. Gördüğüm, takip ettiğim ne varsa bi' parçası sana yansırılmışçasına aklımda dolaşıp durdun. Günlük hayatım beni yeterince meşgul etmediği için mi aklımdaydın, aklımın ulaşılmaz olana çareler aramasının sonucu muydun bilememek konusu benim için çözülmez bir bulmacaya dönüşmüştü.

Seni gördüğümde aklımdan uçup giden, sana yine de anlatmak istediğim hikayelerden birini anlatacağım sana. Bu da sahilde bulduğum parlak taşlardan bir tanesi. Ben bu taşın anlamını zaman içinde farklılaştığını izledim. Sana şu sıralar gördüğüm haliyle anlatacağım.

Hikâye, bir prens ve ufak bi' kuş hakkında.

Hikâye, bir prens ve ufak bi' kuş hakkında. Bu hikâye "Mutlu Prens", Oscar Wilde'a ait olan hani, onun gibi sonunda tüm kahramanların tükendiği bir hikâye değil. Hikâyede bir prens var. Bu prens, ailesi ve toplum tarafından uygun standart normlara sırasıyla ulaşmaya kendini adanmış ve bunun sıradanlığıyla hiçbir problemi olmayan bir prensmiş. Seyahatlerinin birinde çalıların arasında yaralı bir kuş ile karşılaşmış. Bu kuş gökyüzünde süzülmenin güzelliğinin unutulmuş anılarında saklı kalan yaralı bir kuşmuş. Prens bu kuşun ihtişamlı kanatlarındaki renkleri ve sesinin tınısını keşfetmeyi ne kadar istediğini düşünerek onu beraberinde götürmüştü. Kanatlarına güç kuvvet gelmesi için çabalamış. Günlerce yanında yöresinde kalmaya devam etmiş. Ona gökyüzünü anlatmış. Eğer uçarsa neler görebileceğini anlatmış. Günler günleri kovalarken prens ailesine ve halkına karşı sorumluluklarını ihmal edeceği düşüncesiyle kuşun bir an önce iyileşmesi ve uçup başka diyarlara gitmesi gerektiğine hükmetmiş. Kuş uçup gitsin diye çaba sarf etmiş. Kuş çabalasa da prensin istediği ölçüde iyileşme katetmemiş. Sonunda prens o kadar sinirlenmiş ki en yüksek kulenin en yüksek camından kuşu boşluğa fırlatmış.

Kuş süzülerek kendi için güvenli bir yere konmuş. Prens in içi ondan kurtulduğu için başta rahatlamış. Kuş ise prens sayesinde gökyüzüne kavuştuğunu gökyüzünü ona bir hediye olduğunu düşünmüş. Prens bir süre sonra farkına varmış ki kuşun sahip olduğu renklerin onun gönlünün aydınlığı, kanatları sorumluluklarının ağırlığında ezilmesini engelleyen ferah birer parçaymış. Kuş da farkına varmış ki ne alamet prensteymiş ne de onu kuleden iyiliği için fırlatmış. Alamet onun gökyüzüyle yeniden buluşma arzusunda, iyiliğin en büyüğü de kanatlarıyla süzülüp giden rüzgâr ile kalbinin rotasını izlemekmiş. Her ikisi de yollarına bi' şekilde devam etmiş.

Hikayeler hep güzeldir. Çoğu kişi hikayelerin sonunu pek beğenmez. Sen beğenir miydin bu hikayeninkini bilemiyorum. Zaten hikâyenin sonundan çok zihnimde yarattığı yansımalar gider hep benim hoşuma. Bunları okuduğunda ne düşüneceğini bilemeyeceğim tıpkı ben bu sefil duygulardan bahsederken, senin güzel yüzüne ait gülme çizgilerinin kimlerin gözünde mutluluk karaladığını bilemeyeceğim gibi.

SALLANIYOR YILANLAR DARACINDA

Ergül Erdem

Kucaklayan bir anaları olmamış ya da babalarına bağılılıkları.
Dilencilik halısına oturmuşlar ayrılık pazarlarında.
Unutmuşlar mütevazilikle çıkılan engebeli basamakları.
Anıtlaşmış, yüreklerinde atan ahlaksız yalanları.

Önlerinden bir gidenleri olmamış ya da arkalarından ağlayanları.
Kibir tacı takmışlar çamurdan krallıklarında.
Toplamışlar çıplaklardan kötü kalpli alkışları.
Kamburlaşmış, sırtlarında biriken değersiz altınları.

Tutunacak bir dalları olmamış ya da yol gösterecek akranları.
Gıybet kazanları kaynatmışlar fakir sofralarında.
İndirmişler diken kaplı midelerine günahsızları.
Çapaklanmış, gözlerinden çiseleyen faydasız yağmurları.

Kavgalarını bir gören olmamış ya da ihanetle açılan yaraları.
Bencillik duvarları örmüşler muhabbet masalarında.
Küçümsemişler hüznle alınan ağlamaklı kararları.
Taşlaşmış, vicdanlarında saklanan düşüncesiz akılları.

Sevildiklerini bir söyleyen olmamış ya da hatalarını yüzlerine vuranları.
Haset taşımışlar develeriyle kuyruklu kervanlarında.
Çiğnemişler şefkat ekili bahçelerde baharları.
Hırçınlaşmış, ciğerlerine dolan anlayışsız sabırları.

Son isteklerini bir soran olmamış ya da tutarsızca yaşama şansları.
İftira atına binip koşturmuşlar acem bataklıklarda.
Boğazlamışlar masumiyet kokan körpe kuzuları.
Nasırlaşmış, düşlerinde gezen gösterişsiz anıları.

Hayallerini bir dinleyen olmamış, ya da mutluluk anlatan destanları.
İhanet kılıçları bilemişler kör kuyularında.
Baltalamışlar ocaklarda dikilen yalçın kavakları.
Bayraklaşmış cehennem, cennet sanmışlar güneşsiz duvarları.

Boğazlarına bir ilmik geçirenleri olmamış, ya da kelle kesen cellatları.
İnat tohumları ekmişler infaz çukurlarında.
Parçalamışlar huzur dolu çeyrek asırlık yuvaları.
Kabalaşmış, öfke saçan acımasız bakışları.

Son dualarını eden olmamış ya da kılınan cenaze namazları.
Kurulmuş kader tahtı, sallanıyor yılanlar darağacında.
Yaşatmışlar körler sultanlığında en aciz duyguları.
Çoraklaşmış ömürlerinde, sevgisizliktir en bilinçsiz suçları.

RUHUN BİR DEVİN

Melek Zehra Balcı

Günlerin yetmediği ve boğucu gecelerin yitmediği bir zamansallıkta, ruhum dolanırken daralıyordu. Her geçen saniye dakikayı saatte itiyor, adeta ona; padişaha hediye edilen köle muamelesi yapıyordu barbarca. Gözlerimin önünde bu itiş kakış olurken, sanki ben seyirciymişim gibi davranıyordu geçen zamanım bana. Zamanım bana ait değildi artık. Adeta beni dışlıyor ve resmen olaylara karıştırmak istemiyordu.

Bense hipnoz olmuş bir halde gelip geçişini izliyordum zamanın. Ellerim nereye bağlı kaldı göremiyordum ama olağan durumların da arasına karışamıyordum sanki ama tüm bu olanlar da benimle ilgiliydi. Her ne kadar görmezden gelsem de hayallerimi geleceğe ötelesem de ve hatta bazılarının katili olsam da hayatımda bir yerlerde bir boşluk bulup muhakkak hortluyorlardı. Boğazıma oturarak nefes almamı bekliyorlardı benden.

Uykudaki rüyalarım; gerçekliğimdeki kaçtıklarım oluveriyordu her gece. Gündüzlerim zaten geceye emanetti ve belki de o yüzdendir uykuda geçen her saate yanıšım. Uykuya direnirken bir kanepede köşesinde uyuyakalmaktır benim pişmanlığım. Dayanıšımı kaybedip, kanepedeki yastığın yumuşaklığına aldanışım korkutur beni. Gecelere sığındığımdan beri.

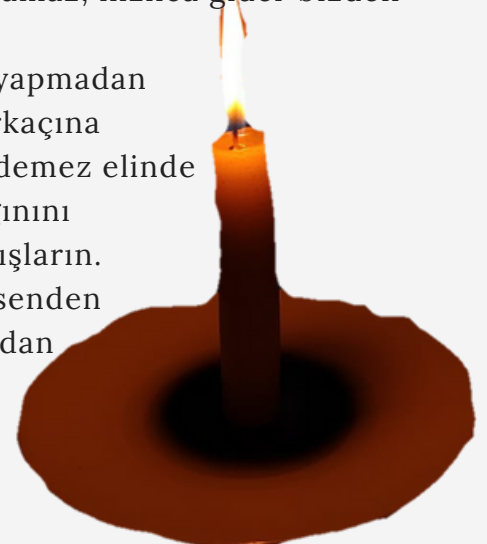
Aydınlıkta herkes bulur aradığını ama karanlıkta bulmaktır esas olan mutluluğu. Benim ruhumun acıları derin karanlıklara gömülüdür ne zamandır. Kimse bilmez. Baksa da göremez. Zifiri gecenin en derinlerine ne kadar inersen o kadar bulursun aydınlığını. Gören göz için ışığa ne hacet kalır. Sen yeter ki karanlığa sığınmayı bil.

Titrek elinde, bitecek bir mumla dalamazsın gecenin karanlıklarına. Kabul etmez seni boğar gece. Sen ne kadar korkarsan dört duvar sıkıştırır seni. Cesareti olmayana acımaz gece. Gündüze kalır ne benliğin ne de ruhun. Bir bakmışsın bir gecenin köründe kaybetmişsin en derinliklerini. Kendi ellerinle gömmüşsün ama nerede olduğundan bihabersin şimdi. Ne aydınlıklar şifadır sana ne de karanlıktan kaç kaç uyuduğun o diken üstü uykular deva.

Ruhum dolanır ortalık yerde, her yer karanlık kimse görmez. Herkes uyurken dolar kulağıma günün sesleri ve ben sussunlar diye çaresiz bir mücadele veririm. Ne mümkün o uğultunun durması? Var mıdır karanlığın gündüze döndüğü yerde bu uğultuya bir şifa? Yazılmışları okumaktır ruhuma korkma deyişim. Önce hafiften bir titrer, sıska bir ışığın altında bedenim, yavaştan alışır sonra ısınmamaya ellerim. Bembeyaz iki elin arasından geceye karışır sayfalar. Saatler; peşi sıra gelen kelimelerden anlamaz, hızlıca gider bizden uzaklara.

Rutine bindirilmiş her gece, yörüngeden sapmadan çok da hız yapmadan olduğum yerde feveranım benim. Herkesin görebileceği ama birkaçına nasip olan. Karanlığa insanları hapsedemezsin, senden öteye gidemez elinde olmadan olagelenler ve ruhunun serbestliğine bağlıdır can yangınını gecelerine gömmelerin, yok edişlerin ve sabahlarına hatırlamayışların.

Senin ruhun bir devin karanlığın en koyu yerinde; bir bedenin senden haber bir de vazgeçtiklerin. Öteledikçe hayatını zamanın boyundan ileri yıllarına ne sen bilebilirsin olacakları ne de az çok güvenebildiğin hızlı akan kadranlar.

YİNE BEKLERİZ

Başak Akyüz Tumba

Kuşlar bizim buraları çok severdi. Şimdi bakıyorum da gökyüzü bomboş. Sadece gökyüzü de değil sokaklar boş, evler boş, okul boş... Araba yok, koyun keçi geçmiyor kapı önlerinden. Rüzgâr bile terk etmiş köyümü, nemi yok olmuş sanki. Bunaltıcı kuru bir sıcak, yazın tam ortası...

Kaya Bakkaliyesi'nin enkazını ellerimle toplayalı tam on üç yıl olmuş. Enkazdan sonra babam otuz dönümlük tarlayı da sattı. Para lazım olmuştu çünkü. Hatta dedemden kalan evle otuz beş yıllık ekmek kapısını da satmak istedi ama alıcısı çıkmadı. Kim ne yapsın kervan geçmeyen, Allah'ın bile unuttuğu bu köydeki evi, dükkânı... Babam büyük düşünüyordu, çok hayal kuruyordu, hepsinin de gerçek olacağına inancı tamdı. Her ne kadar Şükrü bakkalın dizinin dibinde büyüse de onun gibi antidepresanlara talim etmeye, veresiye defterini kabartmaya niyeti yoktu. "Dedeniz iyi insandı, merhametliydi, terazisi çok hassastı ama sıkıntısı bize kaldı. Annenle çok yokluk çektik. Ben evlatlarımı yokluk içinde yaşatmayacağım," dedi. Dediğini de yaptı. Tarladan gelen parayla inşaat sektöründe faaliyet gösteren bir şirket kurdu. Beni de paralı bir üniversitenin inşaat mühendisliği bölümüne kaydettirdi. Okulum bitince de yanında çalıştırmaya başladı. Yavaş yavaş emin adımlarla büyüdük. Şimdi bir elimiz yağda diğeri balda yaşıyoruz çok şükür. İlk işim dedemin mezarını ziyaret etmektir. Onsuz geçen yıllarda neler yaptığımızı tek tek anlattım. Dedemle sohbetimiz bitmeye yaklaşmıştı ki yanıma Topal Seyit geldi. Her gün ziyaret ediyormuş mezarlığı. Canı sıkılıyormuş. Köyde kimse kalmamış. Son üç yıldır köy kahvesi de kapanmış. "Huzurevi oldu artık burası."

Bu öykü, Şermin Yaşar'ın "Tarihi Hoşça Kal Lokantası" adlı derlemesindeki **"Kaya Bakkaliyesi"** öyküsünün devamı niteliğindedir.

dedi sigarasını tütürürken. Anlaşılan hüznünü dükkânda bırakmamış. Gözleri buğulu buğulu bakıyor, gömleğinin hem sağ hem sol cebinde birer paket sigara taşıyor.

Hayriye anne hakkın rahmetine kavuşmuş. “Son zamanlarda ağrısı ayyuka çıkmıştı. On beş günde bir gelen doktor da artık acılarını dindirecek ilaç bulamadı. Karaciğeri iflas etmiş. O kadar Gripin içersen başka ne olacak,” diye sitem etti Topal Seyit. Hayırsız oğulları da gelmiş, mezarın başında bir Fatiha okumuş, gitmişler. Helvasını karan olmamış. “Bu kadarını yaptılar ya şükür,” diyor. Sitem mi etti, kınadı mı anlamadım.

Topal Seyit’te daha çok havadis vardı. Şerife ablanın kocası Almanya’dan dönmüş dönmesine ama senesini tamamlamadan nalları dikmiş. Arkasında bıraktığı ganimetlerle karısını ahir ömründe rahat ettirmiş. Onca yılın diyetini ödemiş midir? Bilmem.

Şükran abla bakkal kapanınca çok mağdur olmuş. Jeton almak, asker sevgilisiyle konuşmak için kasabaya inmek icap etmiş. Kolay mı canım kasabaya sık sık gitmek. Ya, ay da bir yapılan konuşmalar aşkın alevini diri tutar mı? Askerini kaybetmiş. Köyden çıkan talibiyle evlendirmişler sonunda. Üç kızın anasıymış, biraz zalim ama çok çalışkan kocasıyla geçinip gidiyormuş.

Okul da kapanmış. Çocuk yok ki okul olsun. Meğer köyün en güzel müziği teneffüs zili, çocuk şamatasıymış. “Oysa nasıl kızardım veletlere. Uğraşırlardı benimle. Hep topal ayağıma atarlardı topu. Seke seke seğirtirdim arkalarından, elime geçseler parçalardım hepsini. Şimdi olsalar da gene atsalar. Yere kapaklansam da gıkım çıkmaz. Yeter ki buralarda koşuşturarsalar,” diyor geçip gitmiş hiç gerçekleşmeyecek olana hasretle.

“Sen neden geldin evladım gidenin arkasına bakmadığı bu köye?” diye sormak anca aklına geldi. Ardından da “Yoksa dedenin kafam kadar kabarmış veresiye defterini yeniden açmak niyetinde misin?” diye beni alaya almayı da ihmal etmedi. Yüzündeki sırıtişıyla bıraktım onu.

Kaya Bakkaliyesi’ne doğru yol aldım. Sahi neden gelmişim? Çünkü otuz beş yıl her gidenin ardından

“Yine bekleriz!” diyen o ses dün gece kulaklarıma fısıldadı. Düşteydim ama çok gerçektir. Şükrü bakkalın –canım dedem- ruhu beni yanına çağırırdı. Uyandım, kalktım, hazırlandım ve beklendiğim yere “Yine geldim”.

GAFİL GEZEN ŞAŞKIN-2

Bayram Alkan

3.PERDE

(Şaşkın, Küçük Kız, Kızın Annesi, Kızın Babası, Beybaba ve Sokaktan Geçenler)

(Şaşkın kaldırım taşları ile sohbete dalmış bir şekilde yürürken kendisini hastanenin önünde bulur.)

Şaşkın: Kaldırım taşları muhabbetine daldım taa buralara kadar geldim. Ne işim var benim burada o doktor görürse beni bana gömlek giydirir tıkar odaya. (Güler. Tam dönüp gideceken bankta oturan küçük kıızı görür ve tanır.)

Şaşkın: Aa küçük kız. Ne yapıyorsun küçük kız. Yoksa yine mi Anne abla kayboldu. (Küçük kız şaşkını görür, sevinir ama ses çıkarmaz.)

Şaşkın: Neden konuşmuyorsun benimle küçük kız tanımadın mı beni?

Küçük Kız: (Ağlamaklı) Tanıdım Şaşkın amca tanıdım.

Şaşkın: Sevinmedin mi beni gördüğüne? Ben çok sevindim küçük kız seni gördüğüme

Küçük Kız: Sevindim şaşkın amca (Ağlamaya devam eder.)

Şaşkın: O zaman neden ağlıyorsun küçük kız? Hadi kalk anne ablayı arayıp bulalım.

Küçük Kız: Yok Şaşkın amca annem kaybolmadı. Hastanede, içerde.

Şaşkın: Üzülme küçük kız, ağlama. Doktorlar iyileştirir anneni, burnu mu akıyordu, grip mi oldu? Ben öyle oldum, bir iğne yaptılar. Hastalığımı unuttum.

Küçük Kız: Annemin burnu akıyor ki, annemin burnu kırıldı, gözü yüzü morardı. Grip olmadı annem. (Ağlamaya devam eder.)

Şaşkın: Haaaa. Yere mi düştü, kapıya mı çarptı? Neden oldu ki?

Küçük Kız: Yok babam paraları kumarda yemiş annem de ona çok kızdı. Kızımın rızkıydı dedi. Babam da annemi dövdü. Çok dövdü, çok vurdu.

Şaşkın: Ne baban mı dövdü? Hiç baba anneyi döver mi? Kızını üzer mi?

Küçük Kız: Döver hem de üzer.

Şaşkın: Olmaz olmaz baba iyidir, baba çocuğu eşini korur, sever.

Küçük Kız: Benim babam kötü işte kötü.

(Küçük kızın babası sinirli bir şekilde gelir, kızın yanında şaşkını görünce onu iter, kovalar.)

Baba: Lan deli ne geziyon burada, kaybol git kırarım bacaklarını.

Küçük Kız: Baba! Dur Şaşkın amca'yı da dövme, o bir şey yapmadı.

Baba: Sus kız konuşma, şu ağlamayı da kes, anan gibi ağlak olma.

Şaşkın: (Şaşkın neye uğradığını şaşırır, ayağa kalmaya çalışır.) Adam ne yapıyorsun neden beni itiyorsun? Ne yaptım ben?

Baba: Sus lan deli!

Şaşkın: Sen çok kötü şeyler yapıyorsun, böyle yapmamalısın. İnsanları sevmelisin iyi insan olmalısın

Baba: (Alaycı bir şekilde) Ulan ben sen gibi akılsız değilim herkesi seveyim hele de seni seveyim. (Şaşkına bir tane daha vurup yere düşürür. Kızı alıp hastaneye girer.)

Şaşkın: (Yerde kaldırım taşları ile konuşur.) Bırakın beni, tutmayın kaldırım taşları bu adamı pataklayacam. Bak bırakmadınız kaçtı. (Adamın arkasından bağırır.)

Hey kötü baba kaçarsın öyle! Kaçma da gel gösterecem sana gününü.

(Şaşkın üstü başı toz içinde düştüğü yerden kalkıp yürür.)

(Simitçi sahneye girer.)

Simitçi: Simit, simiiiiittttttt, taze simiiittttttt

Şaşkın: Kolay gelsin simitçi abi.

Simitçi: Sağ ol Şaşkın gardaş. Hayrola ne oldu? Ne bu halin toza mı buladılar seni? (Güler.)

Şaşkın: Gülme simitçi abi. Çok sinirliyim, o kötü babayı elime geçireyim, ben de bulayacam toza.

Simitçi: Ulan şaşkın yine kime bulaştın da dayak yedin. Oğlum aklını başına al diyecem de sen orayı çoktan geçmişsin.

Şaşkın: Simitçi abi, güçlenmem lazım bana akıl verme, simit ver.

(Güler, simidi kaptığı gibi kaçır.)

Simitçi: Ulan şaşkın, afiyet olsun güç olsun. Simit, simiiiiittttttt, taze simiiittttttt (Sahnedən çıkar.)

**İYİ İNSAN KÖTÜ İNSANI YENERDİ,
KÖTÜ İNSANIN BIÇAĞI OLMASAYDI**

Bir hafta sonra hastane önü

(Küçük kızın annesi taburcu olur. Hastaneden beraber çıkarlar. Hastanenin önünde babası bekler.)

Anne: Sen ne yüzle geldin buraya. Defol git. Polisi çağırırım şimdi.

Baba: Dur be kadın tepemin tasını attırma, şikayet etsen ederdin, senin de benden başka çaren yok.

Anne: Sen şu kıza dua et yoksa polise şikayet eder, tıktırırdım seni kodese.

Baba: Dır dır etme kadın bak yeni iyileştin, tekrardan hastanelik etmeyeyim seni. Hadi düşün önüme, eve gidelim.

Anne: Hayır gelmiyoruz, bitti artık babamlara gidiyoruz biz. Dava açacam boşayacam seni. Senden ne koca olur ne de baba.

Baba: Bak kadın beni deli etme. Sen kimsin? Beni boşayacakmış Allah Allah!

(Ara sokağa doğru giderler.)

Küçük Kız: Dur Baba anneme vurma yine yeter.

(Ağlar. Baba kızı yere atar.)

Baba: Çekil be baş belası. Bıktım sizden.

(Anne kızını korumaya çalışır, adam bu kez kadına döner ve dövmeye başlar.)

Anne: Yardım edin lütfen kurtarın bizi. Lütfen. Yardım edin.

(O sıra da orada geçen Beybaba görmemezlikten gelir ve hızlı hızlı uzaklaşır oradan, Simitçi de oralı olmaz tezgahını başka yere götürür. Aynı şekilde geçen diğer insanlarda kulak tıkar bu yardım feryadına. Kimse oralı olmaz.)

Küçük Kız: Bize yardım edin, lütfen kurtarın annemi... (der ağlayarak.)

(Kadın kurtulmak için bir taş kaldırır yerden adama vurur. Bunu üzerine adam iyicene öfkelenir bıçağını çıkarır.)

Baba: Demek bana el kaldırırsın, kocana. Ulan şimdi seni doğramaz mıyım?

(Bağırışları duyan Şaşkın sahneye girer. Babanın anneyi bıçaklayacağını görünce elindeki kaldırım taşını indirir babanın sırtına, baba yere düşer.)

Şaşkın: Al sana kötü baba sen bunu hakkettin.

Anne dövülür mü, insan çocuğunu ağlatır mı hiç. Kötü, kötü, kötü...

Küçük Kız: Şaşkın amca kurtardın bizi...

Şaşkın: Kurtardım tabii küçük kız ben iyi insan oldum. İyi insan kötü insanı yener.

(Küçük kız önce şaşkına sarılır, sonra yerde yatan annesine koşar ve sarılır.)

Küçük Kız: Bak anne Şaşkın amca kurtardı bizi, o bir kahraman (Şaşkına dönerek)

Kahraman Şaşkın Amca çok yaşa!

(Şaşkın çok mutlu olur, ellerini havaya kaldırır.)

Şaşkın: Kötü babayı hakladım, anneyi kurtardım, küçük kızı sevindirdim. İyi insan oldum, iyi insan...

Anne: (Kızın elini tutar) Hadi dedenlere gidelim kızım.

Küçük kız: (Son defa dönerek,) Seni çok seviyorum şaşkın amca. Kahraman Şaşkın Amca çok yaşa! (der ve giderler.)

Şaşkın: (Sevinçle küçük kızın arkasından bakarak,) Bende seni çok seviyorum küçük kız. Güle güle küçük kız. Kahraman Şaşkın Amca çok yaşa! Kahraman Şaşkın Amca çok yaşa! (der ve arkasını döndüğü an babayı karşısında görür, aynı anda karnında bir derin acı hisseder.)

Ahhh yandım anam...

Baba: Kahraman Şaşkın Amca çok yaşa *(diyerek fısıldar kulağına.)* Herkes bitti adam kalmadı da sana mı kaldı kahramanlık deli. *(Elindeki bıçağı bir daha saplar şaşkının karnına, çeker ve koşarak gider.)*

Şaşkın: Kötü baba, kötü, kötüüü... *(Karnındaki elini kaldırır bakar, kan olmuştur. Korkar, şaşır.)* Kanım neden dışarda, ah gözüm kararıyor, ölüm mü? Ne oldu, neden böyle oldu? Kötü babayı yenemedim.

İyi insan kötü insanı yenerdi, kötü insanın bıçağı olmasaydı *(gözleri kararır ileriye doğru bakar.)*

Anne, baba siz mi geldiniz, anne, baba bekleyin sizi çok özledim. *(der, seyirciye doğru ellerini uzatır iki üç adım atar ve düşer..)*

(DIŞ SES)

Şaşkın artık gafil gezemez oldu.

Peki sizlere birkaç soru:

Nedir bu delirmek?

Ne yapar delirmişler?

Kimdir bu deli denilenler?

Eşini, çocuğunu dövenler mi?

Sokak hayvanlarına işkence edenler mi?

Her türlü hayasızlığı edenler mi?

Zulmü görüp dilsiz şeytanlık edenler mi?

Bunların hepsine cevabınız hayır. Değil mi?

Kendi hallerinde, garip, akli kıt, üstü yırtık pırtık, yersiz yurtsuz gezenlere deriz deli değil mi?

Şimdi gelelim asıl soruya:

Aklını yitirenler mi deli?

Yoksa, insanlığını unutup; vicdanını, kalbini, yitirenler midir? Deli.

Şaşkından size bir not:

Zulmü görünce, yardım çığlığı duyunca kaçan akıllılardan olmayın.

Yardıma koşan, zulme dur diyen delilerden olun

Şaşkından sevgilerle...

bir tahtası eksik olanların yeri